

SLOVANSKA KNJIŽNICA
LJUBLJANA

B 2876

Pravilnik

za Tiskovni svet, ki po čl. 126 odst. 1 Zak.
lj. šk. posluje tudi kot consilium a vigilantia
(nadzorstveni svet)

B 2876

B 2876

9007731

I. Določbe o poslovanju.

§ 1. Nadzorstveni svet pomaga, kot naroča navodilo kongregacije sv. oficija z dne 3. maja 1927, ordinariju pri zatiranju pogubnih knjig in pri preprečevanju njih kvarnega vpliva (slovenski prevod navodila gl. v Dodatku št. IV).

§ 2. Kot pogubne knjige je šteti:

a) knjige, ki so uvrščene v indeks prepovedanih knjig;

b) senzualne in senzualno mistične knjige, o katerih govori navodilo kongregacije sv. oficija z dne 3. maja 1927 (gl. zgoraj § 1);

c) knjige, ki se prepovedujejo po kan. 1399;

č) knjige, ki razodevajo sledi dogmatičnega, moralnega, socialnega ali pravnega modernizma (Pij X., Pascendi z dne 8. sept. 1907, Fontes Gasparri, III, 723 in Pij XI. okrož. Ubi arcano z dne 23. decembra 1922);

d) knjige, ki tolerirajo ali priporočajo sodelovanje s komunizmom (prim. Pij XI. okrož. Divini Redemptoris z dne 19. marca 1937).

§ 3. Pod knjigami v § 2 je v smislu kan. 1384, § 2 umeti kakršne koli spise.

§ 4. Pri nabožnih listih in revijah naj se izvaja cerkvena cenzura po določbi kan. 1385, § 1. Pazi naj se tudi na to, da bodo ti listi in revije pozitivno prispevali k zgraditvi katoliške skupnosti. Iz njih naj se odstranjuje vse, kar bi v teh težkih časih kakor koli rušilo edinost med katoličani.

§ 5. Pri obsojanju knjig se je smiselno ravnati po določbah, ki veljajo za cenzorje, ki opravljajo predhodno cenzuro (kan. 1393, §§ 2, 3), in po modrih navodilih v konstituciji Benedikta XIV. Sollicita ac provida z dne 9. junija 1753 (za-

devna mesta iz te konstitucije gl. v Dodatku št. II). (Za zgled gl. tudi mesto iz instrukcije Klementa VIII. iz l. 1593, gl. v Dodatku št. I.)

§ 6. Knjige se presoajo in obsojajo zgolj z verskega in moralnega stališča. Umetnostni vidik kakor tudi ozir na jezik, znanost in podobno se ne upošteva.

§ 7. S pedagoškega vidika naj se knjige, ki se po § 6 ne obsodijo, dele v naslednje kategorije: a) za zrele bralce; b) za nezrele bralce: α) za otroke, β) za doraščajočo mladino in druge nezrele bralce.

§ 8. Ta kategorizacija naj se vrši resno in premišljeno brez laksnosti, pa tudi brez skrupuloznosti. Upoštevati je pri tem, kolikor se da, dejanske okoliščine.

§ 9. Vzgojitelji naj se zavedajo, da je treba mladino tako vzgajati, da se bo ravnala pri branju po cerkvenih in nravnih določbah o tisku in da bo nemudoma odlagala knjige, o katerih bi čutila, da so ji nevarne.

§ 10. Napačno je načelo, da je treba pri vzgoji mladine le za to skrbeti, da ji nobeno branje ne bo škodovalo. Motijo se tisti, ki trdijo, da se mladina more tako vzgojiti, da bo brez škode mogla prenesti vsakršno literaturo in da bo nevarno literaturo odklanjala iz razlogov okusa in estetike.

§ 11. Vzgojitelji mladine se morajo zavedati, da bo kljub kategorizaciji knjig v smislu § 7 še vedno potrebna individualna presoja. Zato naj navajajo gojence, da se bodo obračali glede knjig na izkušene ljudi po nasvete.

§ 12. Glede hvaljenja nekatoliškega tiska se je ravnati po izjavi kongregacije sv. oficija z dne 15. marca 1923 (besedilo gl. v Dodatku št. III).

§ 13. Glede tiska, ki priporoča sodelovanje s komunisti, se je ravnati po izjavi kongregacije sv. oficija z dne 8. julija 1936 (besedilo gl. v Dodatku št. VI).

§ 14. Glede objavljenja milosti in uslišanj v listih se je ravnati po odloku koncilске kongregacije z dne 7. junija 1932 (besedilo gl. v Dodatku št. V).

§ 15. Glede knjig, ki ne vsebujejo zmot, pač pa se premalo skladajo s krščansko pobožnostjo, se je ravnati po odloku kongregacije sv. oficija z dne 17. aprila 1942 (besedilo gl. v Dodatku št. VII).

II. Organizacija.

§ 16. Pri nadzorstvenem svetu se ustanove trije odseki:

- a) za beletristiko;
- b) za znanstvene in poljudno znanstvene spise;
- c) za časopisje.

§ 17. Vsak odsek ima po več članov, ki jih imenuje ordinarij na predlog tiskovnega sveta.

§ 18. Odsek vodi načelnik, ki je eden izmed članov tiskovnega sveta.

§ 19. Načelnik skrbi, da osumnjeno knjigo, ki spada po § 16 v njegov odsek, prebereta dva ocenjevalca; ta dva potem oddasta pismeni oceni. Ocení se prebereta na seji odseka. Ocení in mnenje odseka nato načelnik predloži nadzorstvenemu svetu.

§ 20. Če sta ocenjevalca knjigo obsodila po določbi § 6 in se odsek z njuno obsodbo strinja, nadzorstveni svet odloči, ako si je obsodbo osvojil, kaj je proti knjigi ukreniti.

§ 21. Naloga odsekov je tudi ta, da izvede kategorizacijo knjig v smislu §§ 7 in 8.

§ 22. Načelnik odseka organizira in vodi kategorizacijo knjig. Poskrbi, da oddasta po dva ocenjevalca utemeljeno pismeno mnenje, v katero kategorijo naj se prisodi posamezna knjiga. Ocení naj se prebereta na seji odseka. Ocení in mnenje odseka nato načelnik predloži nadzorstvenemu svetu.

§ 23. Če si nadzorstveni svet osvoji soglasno oceni in mnenje odseka po § 22, odredi, da se kategorizacija knjige primerno objavi.

§ 24. Če se oceni ocenjevalcev ne vjemata ali če z njima ne soglašá mnenje odseka, odloči nadzorstveni svet, kaj naj se nadalje ukrene.

§ 25. Odsek mora proti knjigam, ki so pogubne v smislu § 2 in je zanje pristojen po § 16, nastopiti po službeni dolžnosti.

§ 26. Vsak duhovnik in tudi vernik ima pravico, da tiskovnemu svetu v utemeljeni vlogi naznani knjigo, ki jo ima za pogubno v smislu § 2.

V Ljubljani, dne 27. oktobra 1944.

† Gregorij, škof.

DODATEK.

I.

Iz instrukcije Klementa VIII. iz l. 1593.

Quae autem correctione atque expurgatione indigent, fere haec sunt, quae sequuntur.

Propositiones haereticæ, erroneæ, hæresim sapientes, scandalosæ, piarum aurium offensivæ, temerariæ, schismaticæ, seditiosæ et blasphemæ.

Quae contra Sacramentorum ritus et caeremonias contraque receptum usum et consuetudinem Sanctae Romanae Ecclesiae novitatem aliquam inducunt.

Profanae etiam novitates vocum ab hæreticis excogitatae et ad fallendum introductæ.

Verba dubia et ambigua, quae legentium animos a recto catholicoque sensu ad nefarias opiniones adducere possunt.

Verba Sacrae Scripturae non fideliter prolata vel pravīs hæreticorum versionibus deprompta; nisi forte afferentur ad eosdem hæreticos impugnandos et propriis telis iugulandos et convincendos.

Expungi etiam oportet verba Scripturae Sanctae quaecumque ad profanum usum inique accommodantur: tum quae ad sensum detorquentur abhorrentem a Catholicorum Patrum atque a doctorum unanimi sententia.

Itemque epitheta honorifica et omnia in laudem hæreticorum dicta deleantur.

Ac haec reiiciantur omnia quae superstitiones, sortilegia ac divinationes sapiunt.

Item quaecumque fato aut fallacibus signis aut ethnicae fortunae, humani arbitrii libertatem subiiciunt, obliterentur.

Ea quoque aboleantur, quae paganismum redolent.

Item quae famae proximorum et praesertim Ecclesiasticorum et Principum detrahunt; bonisque moribus et Christianae disciplinae sunt contraria, expungantur.

Expungendae sunt etiam propositiones, quae sunt contra libertatem, immunitatem et iurisdictionem Ecclesiasticam.

Item quae ex gentilium placitis, moribus, exemplis tyrannicam politiam fovent et quam falso vocant rationem status, ab Evangelica et Christiana lege abhorrentem inducunt, deleantur.

Explodantur exempla, quae ecclesiasticos ritus, Religiosorum ordines, statum, dignitatem ac personas laedunt et violant.

Facetiae etiam aut dicteria in perniciem aut praeiudicium famae et existimationis aliorum iactata, repudientur.

Denique lasciva, quae bonos mores corrumpere possunt, deleantur.

Et si quae obscoenae imagines, praedictis libris expurgandis impressae aut depictae extent, etiam in litteris grandiusculis, quas initio librorum vel capitum imprimi moris est, huius generis omnia penitus obliterentur (Fontes II, 419—420).

II.

Iz konstitucije Benedikta XIV. Sollicita ac provida z dne 9. junija 1753.

Cenzorji morajo predloženo knjigo dobro preučiti in kongregaciji povedati samo resnico. Cenzor ne sme misliti, da je njegova dolžnost, knjigo obsoditi, če se le dá. Svoje sodbe morajo cenzorji izrekati nepristransko. Pri tem se ne smejo ozirati ne na narodnost ne na rod ne na teološko šolo ali redovniško pripadnost avtorjevo. Ravnati

se morajo le po dogmah in stalnem cerkvenem nauku, obseženem v sklepih vesoljnih cerkvenih zborov, v papeških konstitucijah in v soglasnem učenju cerkvenih očetov in učiteljev. Cenzorji naj bodo prepričani, da so mnoga mnenja, ki se zde kaki šoli, redu ali narodu dokazana; drugi katoličani pa ta mnenja zavračajo brez škode za vero, dokler sv. stolica dovoljuje.

Tudi na to opozarjamo, da je treba skrbno paziti na to, da se prava sodba o pisatelju ne more izreči, dokler se ne prebere vsa knjiga. Različna mesta v knjigi je treba med seboj primerjati. Poleg tega je treba paziti na celoten načrt in zamisel pisateljevo; ne sme se sodba izrekati po posameznih stavkih, iztrganih iz celote, ali tako, da se ne bi ozirali na drugo, kar je v knjigi. Pogosto se namreč dogaja, da pisatelj misel, ki jo je na enem mestu svojega dela podal le po vrhu ali nejasno, na drugem mestu takó široko, jasno in določeno razvije, da nejasnost in navidezna nepravilnost prvega mesta popolnoma izgineta in se pokaže, da je mesto brez napake in mu ni kaj ugovarjati.

Ako uidejo katoliškemu pisatelju, ki je sicer znan kot pravoveren in učen, dvoumni izrazi, zahteva poštenost, da se njegove besede, če le mogoče, vzamejo za dobro.

Cenzorji in svetovalci naj imajo vedno pred očmi ta pravila in tem podobna, ki jih morejo najti pri najboljših pisateljih, razpravljajočih o tej stvari. Tako bodo mogli opravljati to važno presojanje z mirno vestjo in koristno za dobro ime avtorjev, v blagor Cerkev in na korist vernikov.

Knjige, ki le poročajo o krivih naukih, ne da bi jih zavračale, so nevarne, pa naj ima pisatelj kakršen koli namen. Cenzorji naj skušajo doseči, da se take knjige popravijo, drugače jih morajo obsoditi.

V prepornih mnenjih, ki jih Cerkev še ni rešila, morata vladati med pisatelji zmernost in ljubezen. Pisatelji se ne smejo med seboj grditi, kar se pogosto dogaja na veselje cerkvenih nasprotnikov, in nasprotnega mnenja obsojati s cen-

zurami. Ob vnemi za resnico ne smejo pozabljati na evangeljsko krotkost in krščansko ljubezen. Vnema za stare cerkvene učitelje ne opravičuje sovražnosti in neljubeznivosti pri sporih. Pisatelji ne smejo zasebnega mnenja vsiljevati kot verski nauk Cerkve in svojim nasprotnikom očitati zmotno ali celo krivo vero. Pri ravnanju z nasprotniki naj jim bo za zgled sv. Tomaž Akvinski, ki ni nasprotnika nikoli omalovaževal in smešil, če ga je moral zavrniti, je to storil z občudovanja vredno skromnostjo. Čeprav se pisatelji niso dolžni držati Tomaževih mnenj, se pa morajo po njem ravnati v tem, kako je treba z ljubeznijo in obzirnostjo razpravljati z nasprotnikom. Cenzorji morajo presojati knjige tudi s te strani.

III.

Opozorilo kongregacije sv. oficija z dne 15. marca 1923 (o hvaljenju nekatoliškega tiska).

Kongregacija sv. oficija je izdala 15. marca 1923 opozorilo na krajevne ordinarije o hvaljenju nekatoliškega tiska (AAS 1923, 152); opozorilo se glasi: »Pogosto se dogaja, da pisatelji, tudi taki, ki jih imajo za dobre katoličane, po dnevnikih in revijah hvalijo, povečujejo in odobrujejo take knjige, spise, slike, kipe in druge duhovne in umetniške proizvode, ki nasprotujejo katoliškemu nauku, krščanskemu čutu in so včasih tudi izrečno obsojeni od sv. stolice. Lahko je razumeti, kako težko pohujšanje, združeno s škodo za vero in nrvnost, more nastati pri vernikih, če bi dušni pastirji dopuščali, da bi se to nemo-teno vršilo. Da se torej to ne bi godilo, sodi najvišja kongregacija sv. oficija z odobrenjem Njegove svetosti papeža Pija XI., da mora opozoriti krajevne ordinarije, naj po svoji službi proti takim pisateljem takoj, ko zvedo zanje med svojimi podložniki, zlasti med duhovščino, tako svetno kot redovniško, podvzamejo sami ali s pomočjo svetov vse, kar imajo po svoji vesti za čim bolj učinkovito.« Umevno je, da se mora tudi cenzor rav-

nati po tem opozorilu in paziti, da ne bo odobril spisov in člankov, ki se tu omenjajo.

IV.

Navodilo kongregacije sv. oficija z dne 3. maja 1927 (o senzualni in senzualno mistični literaturi).

Navodilo nadškofom, škofom in ostalim krajevnim ordinarijem: o senzualnih in senzualno mističnih literarnih proizvodih.

Med največje sodobno zlo, ki popolnoma prevrača krščanski nauk o nramnosti in zelo škoduje dušam, odkupljenim z dragoceno krvjo Jezusa Kristusa, se mora šteti tisto slovstvo, ki hoče ustrezati počutnosti in poželjivosti ali tudi nekakemu pohošnemu misticizmu.

To so zlasti romani, drame, povesti, komedije: literarni proizvodi, s katerimi je tako rodovitna ta doba, in katerih gre povsod vsak dan več med svet.

Te izumitve duhov, ki tako mnoge ljudi, zlasti mlade, tako zelo zavzemajo, bi mogle, če bi ostajale v mejah, nikakor ne ozkih, sramežljivosti in poštenosti, ne le brez škode razveseljovati, marveč tudi koristiti pri utrjevanju nramnosti v bralcih.

Sedaj pa, kakor rečeno, ni mogoče dosti obžalovati, kako strašno škodo za duše pomeni ta poplava knjig, polnih očarujočega kratkočasje, a prav tako tudi nesramnosti.

Premnogi pisatelji te vrste kažejo v najbolj blestečih podobah nespodobne reči; ne oziraje se na zapoved čistosti pripovedujejo najgrše nesramnosti včasih prikrito, včasih odkrito in drzno; s potanko analizo opisujejo najbolj nizkotno poltenost, uporabljajo ves čar in mičnost jezika, tako da skvarijo vso nramnost. Vsakemu je jasno, kako je vse to pogubno, zlasti za mlade ljudi, ki že zaradi ognja strasti v tej dobi teže ostajajo čisti.

Te knjige pa, večkrat drobne in po nizki ceni, so naprodaj v knjigarnah, ob potih in cestah po mestih, na kolodvorih; čudovito hitro pridejo vsakomur v roke; v krščanske hiše pa

prinašajo žalost in nesrečo. Zakaj kdo ne ve, da se s takim čitanjem domišljija močno razburja, razbrzdana poželjivost silno podžiga in srce pogreza v blato umazanosti?

Bolj kot druge ljubezenske zgodbe, so pogubni tisti pisatelji, ki se drznejšo bolešno počutnost — strašno je to reči — opravičevati s svetimi rečmi in v nečisto ljubezen vpletati neko pobožnost do Boga in verski, seveda lažni mysticizem. Kakor da bi se vera skladala z zanemarjanjem in celo nesramnim tajejenjem nramnega zakona in da bi se religija družila s kvarjenjem nramnosti! Nasprotno! Gotovo je, da se nihče, čeprav prizna razodete resnice in jih trdno veruje, ne more zveličati, ako ne ravna po zapovedih, danih od Boga; še celo krščanskega imena ni vreden tisti, ki sicer spolnjuje Kristusovo vero, a za Kristusom ne hodi. »Vera brez del je mrtva« (Jak 2, 26). Odrešenik opominja: »Ne vsak, kdor mi pravi: Gospod, Gospod, pojde v nebeško kraljestvo, ampak kdor izpolnjuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, pojde v nebeško kraljestvo« (Mt 7, 21).

Naj nihče ne ugovarja, češ v mnogih teh knjig je treba pohvaliti lepoto in čar jezika; jasno razlagajo psihologijo po današnjih dognanjih; pohotne gone telesa že s tem zavračajo, ker jih kažejo v vsej umazanosti, takšne, kakršni so: ali ker jih včasih družijo z očitki vesti ali ker kažejo, kako sledi za skrajnim uživanjem često žalost nekakšnega kesanja.

Kajti ne lepota jezika ne medicinska ali filozofska znanost — če je je kaj v teh proizvodih — ne namen pisateljev, pa naj bo kakršen koli, ne more zabraniti, da ne bi nečisto čtivo čitateljev, ki so zaradi pokvarjene narave zelo slabi in nagnjeni k počutnosti, komaj znatno, a počasi omamilo, jim omamilo duha in izpridilo srca. Ko pa so se razvezale vezi poželjivosti, pada človek iz zločina v zločin; samo življenje, oblateno z grehom, se mu gnusi, nereditko se zgodi, da si ga vzame sam.

Če ima svet, ki išče svoje in prezira Boga, veselje nad takimi knjigami in jih razširja, se

temu pač ni čuditi. Močno pa je treba obžalovati, da se s tako pogubno literaturo bavijo pisatelji, ki se ponašajo s krščanskim imenom. Ali se more zgoditi, da bi se kdo, ki nasprotuje načelom evangeljske etike, mogel držati Jezusa, ki je ukazal, naj križajo svoje meso z napakami in poželenji vred? »Če hoče kdo — je rekel — priti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj« (Mt 16, 24).

Vidimo, da so šli nekateri pisatelji v predrznosti in nesramnosti tako daleč, da v svojih knjigah širijo med ljudstvom tudi tiste pregrehe, o katerih je apostol prepovedal, naj se niti ne imenujejo med kristjani: »Nesramnost in pa vsaka nečistost... naj se med vami niti ne imenuje, kakor se spodobi svetim« (Ef 5, 3). Naj se ti vendar enkrat nauče, da ni mogoče služiti dvema gospodoma, Bogu in strasti, veri in nesramnosti. »Kdor ni z menoj — pravi Gospod — je proti meni« (Mt 12, 30). Gotovo niso z Jezusom Kristusom tisti pisatelji, ki z grdimi opisovanji kvarijo nравnost, ki je pravi temelj države in družine.

Najvišja kongregacija sv. oficija, ki je postavljena zato, da čuva nad vero in nравnostjo, zroč to poplavo pohotne literature, ki vsako leto bolj na široko poplavlja skoraj vse narode, naroča z apostolsko avtoriteto in v imenu Njegove svetosti papeža Pija XI. vsem krajevnim ordinarijem, da skušajo, kolikor le morejo, odpomoči tako velikemu grozečemu zlu.

Tisti, ki jih je postavil Sv. Duh, da vladajo božjo Cerkev, so dolžni budno in pazljivo nadzorovati vse, kar se v njihovih škofijah tiska in izdaja. Vsakdo pač ve, da je knjig, ki se danes širijo po svetu, veliko več, kot se morejo predložiti apostolski stolici v presojo. Zato je papež Pij X. svetega spomina v motupropriju »Sacrorum antistitum« tole odredil: »Močno si prizadevajte, da odstranite vsak v svoji škofiji knjige, ki so nevarne za branje, tudi tako, da jih slovesno prepoveste uporabljati. Čeprav se apostolska stolica na vso moč trudi, da bi se ti spisi odpravili, so

vendar tako narasli, da jih je komaj mogoče znamenovati. Tako se zgodi, da pride zdravilo prepozno, ko se je zlo zaradi predolgega odlašanja že razpaslo.<

Tudi ta vrhovna kongregacija ne more s svojo obsodbo zatreti večine takih knjig, velikih in majhnih, čeprav so zelo pogubne. Zato naj si prizadevajo ordinariji pridno in marljivo upravljati ta posel, ki jim ga nalaga kan. 1397, § 4. cerkv. zak., sami ali pa z nadzorstvenimi sveti (consilia de vigilantia), ki jih je ustanovil isti papež v okrožnici »Pascendi dominici gregis«. Naj ne opuščajo naznanjati takih knjig v škofijskih listih kot obsojene in zelo škodljive.

Sicer pa kdo ne ve, da je Cerkev že s splošnim zakonom določila, da so izprijene knjige, ki namerno ali nalašč žalijo nравnost, vse prepovedane, kakor če bi bile vnesene v indeks prepovedanih knjig. Iz tega sledi, da smrtno greši, kdor brez zakonitega dovoljenja bere knjigo, ki je brez dvoma nenravna, čeprav je ni cerkvena oblast z imenom obsodila.

Ker pa se o teh zelo važnih straneh širijo med verniki napačna in pogubna naziranja, naj krajevni ordinariji v pastoralnih opominih skrbe, da bodo zlasti župniki in njih pomočniki na to obračali svojo pozornost in vernike primerno poučevali.

Dalje naj ordinariji ne opuščajo, po imenu navajati, katere knjige so po okoliščinah posameznih škofij prepovedane po samem zakonu. Če pa ordinariji sodijo, da bi mogli vernike hitreje in uspešneje odvrniti od kake knjige, ako jo zavrnejo s posebnim odlokom, morajo to svojo pravico uporabljati, kakor to dela sv. stolica, kadar to zahtevajo važni razlogi. Saj določa kan. 1395, § 1. v cerkv. zak.: »Pravica in dolžnost prepovedovati knjige ne pristoji le vrhovni cerkveni oblasti, marveč za svoje podložnike tudi partikularnim cerkvenim zborom in krajevnim ordinarijem.<

Končno ta najvišja kongregacija ukazuje vsem nadškofom, škofom in ostalim krajevnim ordinarijem, da pri poročilu poročajo sv. oficiju, kaj so

glede spolzkih knjig odredili in izvršili. (AAS 1927, 186.)

V.

**Iz odloka koncilске kongregacije z dne 7. jun. 1932
(o objavljanju milosti in uslišanj v nabož. listih).**

Koncilska kongregacija je 7. junija 1942 izdala odlok o priobčevanju milosti in uslišanj v nabožnih listih (AAS 1932, 240); v odloku določa med drugim, da mora za vsak primer posebej dati pismeno mnenje uradno nastavljeni cenzor; ta »naj pazi, da bo to, kar se pripoveduje o prejeti milosti, kazalo znamenja verjetnosti, tako da zasluži vero, če se vse po pameti presodi, zlasti pa, da bo odstranjen vsak tudi najmanjši sum o zvezi med prejeto milostjo in dano miloščino«. Če taka pripovedovanja tej določbi ne ustrezajo, ordinariji ne smejo dovoljevati, da bi se širila, »razen pod splošno označbo prejete milosti brez kakršnega razlaganja dogodka«. Odlok opozarja tudi na kan. 1261, ki v § 1. določa: »Krajevni ordinariji naj pazijo, da se bodo predpisi o bogoslužju vestno izpolnjevali, zlasti pa, da se ne bo v javno ali zasebno bogoslužje ali vsakdanje življenje vernikov uvedla kaka praznoverna razvada ali kaj dopustilo, kar je veri tuje ali se ne sklada s cerkvenim izročilom ali kaže umazan dobiček.«

VI.

**Iz odloka kongregacije sv. oficija z dne 8. jul. 1936
(o sodelovanju s komunisti).**

Odlok kongregacije sv. oficija z dne 8. julija 1936 je obsodil glasilo krščanskih revolucionarjev »Terre Nouvelle«; drugi del tega odloka se glasi: »Ob tej priliki sami kardinali opominjajo vernike, da se varujejo kakršnih koli knjig, dnevnikov, revij in ostalih spisov, ki priporočajo — zlasti pod pretvezo sodelovanja pri karitativnem delu — sodelovanje katoličanov s pripadniki komunizma« (AAS 1936, 294).

VII.

Iz odloka kongregacije sv. oficija z dne 17. aprila 1942 (o predhodni cenzuri nabožnih knjig).

Odlok kongregacije sv. oficija o predhodni cenzuri nabožnih knjig z dne 17. aprila 1942 opozarja ordinarije, naj za cenzuriranje nabožnega spisa, ki sicer ne vsebuje kake zmote, pač pa se premalo sklada s pravo krščansko pobožnostjo, določijo učenega in resnega cenzorja, ki naj pri svojem opraviilu ne gleda samo na čistost nauka, marveč tudi na resnost božjega kulta; take spise naj dovoljujejo ordinariji le z največjo pazljivostjo. (AAS 1942, 149.)

Slovenska knjižnica

6K M

B 2876

66009007731

COBISS ©